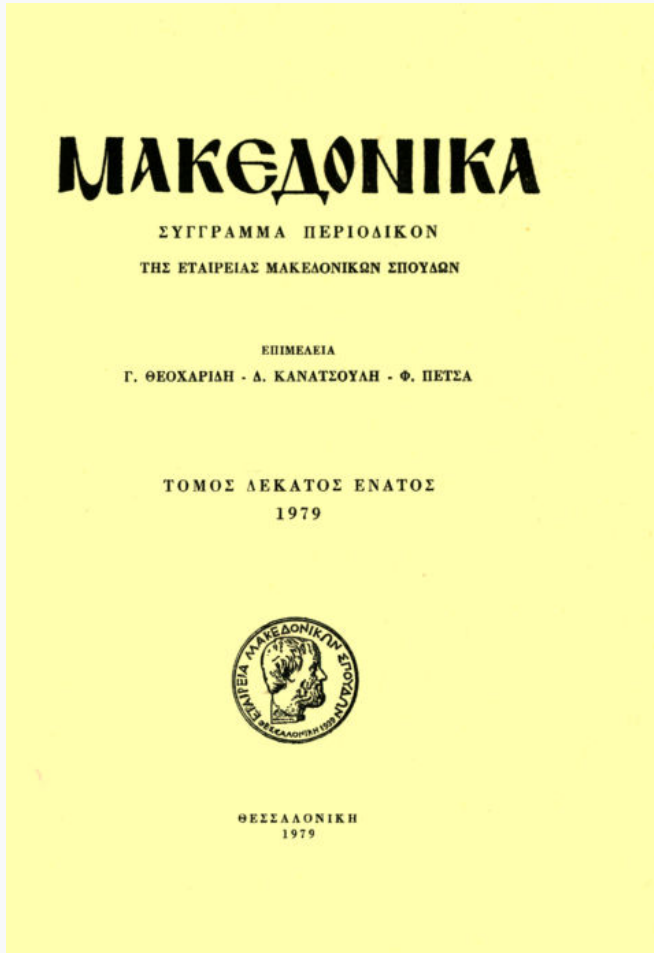

Μακεδονικά

Τόμ. 19, Αρ. 1 (1979)

Λεξιλογικοί αρχαϊσμοί των γλωσσικών ιδιωμάτων της Δράμας

Χρήστος Τζιτζιλής

doi: [10.12681/makedonika.474](https://doi.org/10.12681/makedonika.474)

Copyright © 2014, Χρήστος Τζιτζιλής

Άδεια χρήσης [Creative Commons Attribution-NonCommercial-ShareAlike 4.0](https://creativecommons.org/licenses/by-nc-sa/4.0/).

Βιβλιογραφική αναφορά:

Τζιτζιλής Χ. (1979). Λεξιλογικοί αρχαϊσμοί των γλωσσικών ιδιωμάτων της Δράμας. *Μακεδονικά*, 19(1), 396–400. <https://doi.org/10.12681/makedonika.474>

ΛΕΞΙΛΟΓΙΚΟΙ ΑΡΧΑΪΣΜΟΙ ΤΩΝ ΓΛΩΣΣΙΚΩΝ ΙΔΙΩΜΑΤΩΝ ΤΗΣ ΔΡΑΜΑΣ

Ὁ πρῶτος, ἀπὸ ὅσο ξέρω, ποὺ τόνισε σὲ εἰδικὸ ἄρθρο μὲ τίτλο «Οἱ ἀρχαῖσμοι τοῦ σημερινοῦ γλωσσικοῦ ιδιώματος τῆς Μακεδονίας»¹, τὸν ἀρχαῖκὸ χαρακτήρα τῶν σημερινῶν γλωσσικῶν ιδιωμάτων τῆς Μακεδονίας ἦταν ὁ ἀείμνηστος Ν. Ἀνδριώτης. Ἀπὸ τότε, καὶ ἄλλοι ἐρευνητὲς² ἀσχολήθηκαν μὲ τοὺς, λεξιλογικοὺς κυρίως, ἀρχαῖσμοὺς τῆς Μακεδονίας, καὶ ὅλοι τόνισαν τὴν ἀνάγκη νὰ συγκεντρωθεῖ τὸ γλωσσικὸ ὕλικό τῆς περιοχῆς αὐτῆς, γιατί, διαφορετικά, εἶναι ἀδύνατο νὰ ἐκτιμηθεῖ σωστὰ τὸ πλῆθος τῶν ἀρχαῖσμῶν τῶν γλωσσικῶν τῆς ιδιωμάτων.

Στὸ ἄρθρο ποὺ ἀκολουθεῖ, ἐξετάζονται λεξιλογικοὶ ἀρχαῖσμοι ἀπὸ τὰ χωριὰ Χωριστή, Ἀδριανὴ καὶ Δοξάτο Δράμας, οἱ ὁποῖοι εἶναι ἄγνωστοι³ στὴν ὑπόλοιπη Ἑλλάδα. Ἄς σημειωθεῖ, γιὰ νὰ μὴ δημιουργηθεῖ λαθεμένη εἰκόνα γιὰ τὸν ἀριθμὸ τῶν λεξιλογικῶν ἀρχαῖσμῶν στὰ χωριὰ τῆς Δράμας, ὅτι τοὺς ιδιωματοσμούς αὐτοὺς τοὺς ξεχώρισα ὕστερα ἀπὸ μιὰ σύντομη ἐξέταση τοῦ ὕλικου ποὺ συγκέντρωσα σὲ γλωσσοσυλλεκτικὴ ἀποστολὴ στὰ παραπάνω χωριὰ, καὶ ἄφορᾷ, ὅπως ἀναφέρθηκε πιὸ πάνω, μόνο λέξεις ποὺ εἶναι ἄγνωστες στὴν ὑπόλοιπη Ἑλλάδα. Τὰ χωριὰ Χωρ., Ἀδρ. καὶ Δοξ. Δράμας ἀνήκουν στὶς περιοχὰς μικτοῦ πληθυσμοῦ (ντόπιοι-Πόντιοι καὶ Θράκες πρόσφυγες)· οἱ λέξεις ὅμως ποὺ μᾶς ἀπασχολοῦν προέρχονται ὅλες ἀπὸ τὸ γλωσσικὸ ἰδίωμα τῶν ντόπιων, ποὺ ἀνήκει στὰ βόρεια ιδιώματα, αὐτὰ δηλ. ποὺ τρέπουν τὰ ἄτονα *e* καὶ *o* σὲ *i* καὶ *u* ἀντίστοιχα, καὶ πού, κατὰ κανόνα, ἀποβάλλουν τὰ ἄτονα *i* καὶ *u*.

1. Ν. Ἀνδριώτης, Μακεδονικὸν Ἡμερολόγιον 1953, σ. 101-108 [=Ἀντιγράμμα, Θεσσαλονίκη 1976, σ. 239-244].

2. Βλ. Ἀγ. Τσοπανάκη, Διαλεκτικὰ Μακεδονίας, «Μακεδονικά» 5 (1961-63) 448-457· τοῦ Ἰδίου, Γλωσσικὰ Μακεδονίας, «Ἀρχαία Μακεδονία: Ἀνακοινώσεις κατὰ τὸ πρῶτον διεθνὲς συμπόσιον ἐν Θεσσαλονίκῃ, 28-29 Αὐγούστου 1968», Θεσσαλονίκη 1970, σ. 334-352. Ν. Κοντοσόπουλου, Λεξιλογικοὶ ἀρχαῖσμοι εἰς τὰ σημερινὰ γλωσσικὰ ιδιώματα τῆς Μακεδονίας, «Πρακτικὰ Ἀ' Συμποσίου Γλωσσολογίας τοῦ Βορειοελλαδικοῦ χώρου, 28-30 Ἀπριλίου 1976», Θεσσαλονίκη 1977, σ. 209-213 κ.ά.

3. Θεωρᾷ ἄγνωστους τοὺς ἀρχαῖσμοὺς ποὺ δὲν περιέχονται στοῦ Ν. Andriotis, Lexikon der Archaismen in neugriechischen Dialekten, Wien 1974.

4. Α. Α. Παπαδόπουλου, Γραμματικὴ τῶν βορείων ιδιωμάτων τῆς Νέας Ἑλληνικῆς, Ἀθήναι 1926, σ. 12 καὶ 14.

διασείζουμι τὸ ρ. χρησιμοποιεῖται στὴν Ἄδρ. μετὰ τὴν σημασίαν «ἐτοιμάζομαι, προετοιμάζομαι: *ποῦ διασείζισι νὰ πᾶς*», καί, κατὰ τὴ γνώμη μου, προέρχεται ἀπὸ τὸ ἀρχ. *διασειόμαι*¹. Ἐπειδὴ ἡ ἀναγωγή στὸ *διασειόμαι* δὲν παρῴσιαζε φωνητικὰ προβλήματα [*διασειόμαι*] *διασείζουμι (πβ. *σειῶ* > *σειζῶ*)² *διασείζουμι*, μετὰ κῶφωση τοῦ ἄτονου *ο* καὶ *ε*, ποῦ εἶναι νόμος στὰ βόρεια ἰδιώματα]³, μένει νὰ ἐξετάσουμε πῶς τὸ ρῆμα μας ἀπὸ τὴν σημασίαν τοῦ «σειόμαι δυνατὰ» μετέπεσε στὴν σημασίαν τοῦ «προετοιμάζομαι».

Τὸ ρ. *σειέμι* (<*σειόμαι*) ἀπαντᾷ καὶ στὰ τρία χωριά ἀπὸ τὰ ὁποῖα προέρχονται οἱ λέξεις ποῦ ἐξετάζουμε μετὰ τὴν σημασίαν τοῦ «βρίσκομαι σὲ διαρκὴ κίνηση ἀσχολούμενος μετὰ δουλειᾶς τοῦ σπιτιοῦ». Ἐπειδὴ ὁμοῦ συνήθως ἀσχολεῖται κανεὶς μετὰ τὸ νοικοκυριὸ γιὰ νὰ ἐτοιμάσει κάτι (φαγητὸ, τραπέζι κ.τ.λ.), εὐκόλως μποροῦμε νὰ ὑποθέσουμε ὅτι τὸ ρ. μετέπεσε στὴν σημασίαν «βρίσκομαι σὲ κίνηση γιὰ νὰ προετοιμάσω κάτι» καὶ κατόπιν «προετοιμάζω». Ἡ σημασία αὕτη τοῦ *σειέμι*, ἐκτὸς ποῦ δικαιολογεῖ τὴν ἐτυμολόγησιν τοῦ *διασείζουμι* ἀπὸ τὸ *διασειόμαι*, μᾶς δίνει τὸ κλειδί γιὰ τὴν ὀρθὴ λύσιν ἐνὸς ἄλλου ἐτυμολογικοῦ προβλήματος. Πρόκειται γιὰ τὰ ρήματα *σγνείζουμι* καὶ *ξ'γνείζουμι*, ποῦ ἀπαντοῦν στὴν Πεντάπολη Σερρῶν καὶ Πυλαία Θεσσαλονίκης ἀντιστοιχᾶ, καὶ ἔχουν τὴν ἴδια ἀκριβῶς σημασίαν ποῦ ἔχει τὸ ρ. *σειέμι* στὰ χωριά ποῦ ἀναφέραμε. Τὸ ρ. *σγνείζουμι* προέρχεται, κατὰ τὴν γνώμη μου, ἀπὸ τὸ μέσο τοῦ μγν. *σνσσειῶ* (=σειῶ, κλονῶ ὁμοῦ)⁴. Ἡ φωνητικὴ ἐξέλιξις τῆς λ. ἦταν ἡ ἀκόλουθη: *σνσσειόμαι* > *σνσσειζουμι (πβ. *σειῶ* > *σειζῶ*) > *σνείζουμι μετὰ ἀνομοιωτικὴ ἀποβολὴ τοῦ σ (πβ. *ξυπάζω* <*ζυσπάζω* κ.ἄ.⁵) > *σγνείζουμι, μετὰ ἀνάπτυξιν γ ἀνάμεσα σὲ φωνήεντα⁶ > *σγνείζουμι*, μετὰ κῶφωση τῶν ἄτονων *ε* καὶ *ο*. Ὁ τύπος *ξ'γνείζουμι* ἀπὸ τὸ *σγνείζουμι*, ποῦ ἐγένετο **θ'γνείζουμι*, μετὰ ἀποβολὴν τοῦ ἄτονου *ι* καὶ *ξ'γνείζουμι*, μετὰ ἀφομοίωσιν τοῦ ἄχου *θ* ἀπὸ τὸ ἤχηρὸ γ. Ἀπὸ τὸ *ξ'γνείζουμι* ἔχουμε στὴν Πυλαία καὶ τὸ οὐσ. *ξ'γνεῖθ'* ἢ (=1. ἀπασχόλησις μετὰ δουλειᾶς τοῦ σπιτιοῦ, 2. γενικὰ ἢ ἀπασχόλησις μετὰ κάτι, 3. προετοιμασία: *ἔχον χαρὰ καὶ ἔχον τρανὴ ξ'γνεῖθ'*). Ἡ τελευταία σημασία τοῦ οὐσ. *ξ'γνεῖθ'* ἐνισχύει σημαντικὰ τὴν ὑπόθεσιν ποῦ κάναμε γιὰ τὴν μετάπτωσιν τοῦ ρ. *σειέμι* ἀπὸ τὴν σημασίαν τοῦ «βρίσκομαι σὲ διαρκὴ κίνηση ἀσχολούμενος μετὰ δουλειᾶς τοῦ σπιτιοῦ» στὴν σημασίαν τοῦ «προετοιμάζω».

⁷ Ἄς σημειωθεῖ πῶς δὲν πρέπει νὰ συγχέουμε τὸ ρ. *σγνείζουμι* μετὰ τὸ

1. Liddell - Scott - Κωνσταντινίδη, Μέγα Λεξικὸν τῆς Ἑλληνικῆς γλώσσης, λ. *διασειῶ*.

2. Α. Α. Παπαδόπουλου, Ἱστορικὸν Λεξικὸν τῆς Ποντιακῆς Διαλέκτου, τ. Β', Ἀθήναι 1961, λ. *σειῶ*.

3. Α. Α. Παπαδόπουλου, Γραμματικὴ, σ. 11.

4. Liddell - Scott - Κωνσταντινίδη, ὁ.π., λ. *σνσσειῶ*.

5. Μ. Φιλιπτα, Γραμματικὴ τῆς ρωμαϊκῆς γλώσσης, Ἀθήνα 1907, σ. 85 κ.ἑ.

6. Ὁ.π., σ. 108.

θρακιώτικο *σ-γίζμαι*¹ (=1. συγχύζομαι: *πολλὸ σ-γίσκε π τ ἄξ ὁ ἄδρα τς* 2. τρελαίνομαι: Ἄπ' τὸ πολὺ τὸ ξύλο *σ-γίσκε τὸ μυαλό τ. Σ-γίσκε ἡ καμένη ἢ Τσίτ-τα*. 3. Ἐνδιαφέρομαι: *φονάζω, ξαναφονάζω κι ἐκείνι κάνε και δὲ σ-γίζεται*). Ὅπως φαίνεται καὶ ἀπὸ τὶς φράσεις ποὺ διασαφῶν τὶς σημασίες τοῦ ρ., ἡ σύνδεση τοῦ *σ-γίζμαι* μετὰ τὸ *συσσείομαι* δὲν εἶναι ἀπίθανη, πιθανότερη ὅμως φαίνεται ἢ προέλευσή του ἀπὸ τὸ ρ. *συγχύζομαι*. Τὴν ἄποψη αὐτὴ δὲ μπορούμε νὰ τὴν ὑποστηρίξουμε μετὰ ἀπόλυτη βεβαιότητα, γιὰ καὶ τὸ *συγχύζομαι* καὶ τὸ *συσσείομαι* μποροῦν, ἀπὸ διαφορετικοὺς δρόμους, νὰ μᾶς ὀδηγήσουν καὶ φωνητικὰ καὶ σημασιολογικὰ στὸ ρ. *σ-γίζμαι*. Ἡ διαρκὴς ὅμως παρουσία τοῦ ρ. *συγχύζω* (<*συχγέω*>) στὴ γλώσσα μας, τὸ κάνει πιθανότερο ὡς πηγὴ προέλευσης τοῦ *σ-γίζμαι*. Τὰ ἴδια ἰσχύουν καὶ γιὰ τὸ κοζανίτικο *σνίζον* (=συγχύζω)² καὶ τὸ σιατιστινὸ *σνίζμοδς* (=σύγχυση). Ὁ καθηγητὴς Ἄγ. Τσοπανάκης στὴν ἐργασία του «Τὸ σιατιστινὸ ἰδιῶμα»³ παράγει τὸ δεῦτερο ἀπὸ τὸ *μγν. συσσεισμοδς* πιθανότερη ὅμως φαίνεται ἢ προέλευσή του ἀπὸ τὸ ρ. *σνίζον*, καὶ αὐτὸ ἀπὸ τὸ *συγχύζω* > *συχγύζω*, μετὰ ἀπλοποίηση τοῦ συμφωνικοῦ συμπλέγματος *γγ>χ* (πβ. *συχχωρῶ* > *συχωρῶ*) > *σνγύζω*, μετὰ οὐράνωση τοῦ *χ* μπροστὰ στὸ *ι*, ἀόριστος *σύχυσσα* καὶ μετὰ ἀποβολὴ τοῦ ἄτονου *ι* *σύχ'σα* > *σύχ'σα*, μετὰ ἀπορρόπηση τοῦ *χ* μπροστὰ στὸ *σ* > *σνίσσα*, μετὰ ἀνομοίωση τοῦ *χ* ποὺ τρέπεται σὲ ἡμίφωνο (πβ. *ἐχυσσα* > *ἐχ'σα* > *ἐχ'σα* > *εἰσα*)⁴, καὶ ἐνεστώτας *σνίζον*. Γιὰ τὸ οὐσ. *συσσεισμοδς* ὁ καθηγητὴς Τσοπανάκης παρατηρεῖ: «Ἡ λ. συναντιέται στὴν Κοινὴ (ΠΔ 3 Βασ. 19, 12 4 Βασ. 2, 1) καὶ δὲν εἶναι ἀπίθανο νὰ εἶναι ἀρχαιοδιαλεκτικὴ (μακεδονικῆ);». Ἴσως θὰ μπορούσαμε νὰ ἐπαναλάβουμε τὴν ἴδια ὑπόθεση καὶ γιὰ τὸ ρ. *συσσείω*, ποὺ εἶναι ἐπίσης λέξη τῆς Κοινῆς.

κοίτ' ἢ ἔτσι λέγεται στὸ Δοξ. τὸ «κοτέτσι». Εἶναι φανερὸ πὼς πρόκειται γιὰ τὸ ἀρχ. *κοίτη*, ἢ, ποὺ ἀνάμεσα στὶς ἄλλες εἶχε καὶ τὴ σημασίαν «φωλιὰ ζῶου ἢ πτηνοῦ»⁵. Στὴν Ἄδρ. καὶ Χωρ. τὸ κοτέτσι λέγεται *κοιτάδ'*⁶.

κονμέλλα ἢ εἶναι πῆλινο μικρὸ δοχεῖο, ὅπου βάζουν συνήθως γάλα καὶ

1. Κ. Χουρμουζιάδου, Γλωσσάριον Τσακλίου, «Θρακικά» 15(1941) 273.

2. Δὲς ἀπὸ Β. Δ. Φόρη, Τὸ ἀρσενικὸ ἄρθρο «ι» στὰ βόρεια νοελληνικὰ ἰδιώματα, Κοζάνη 1956, παράθεμα ἀπὸ τὸν Ἄλευρᾶ «μὶ σύτισιν οὐ μίθοκας» (σ. 24).

3. Ἄγ. Τσοπανάκης, «Μακεδονικά» 2(1941-52) 282

4. Γιὰ τὴν τροπὴ τοῦ ἐχυσσᾶ εἰσα ὁ Β. Νewton, *The Generative Interpretation of Dialect. A Study of Modern Greek Phonology*, Cambridge 1972, σ. 87, δέχεται τὴν ἐξέλιξη *έχισα* > *έχ'ισα* > *έχ'σα* > *εἰσα*. Περισσότερες λεπτομέρειες γιὰ τὴ διαδικασία ποὺ προτείνεται ἐδῶ ἴσως θὰ δοθοῦν σὲ εἰδικὴ μονογραφία.

5. Ἄγ. Τσοπανάκης, ὁ.π.

6. Liddell-Scott-Kewσταντινίδη, ὁ.π., λ. *κοίτη*.

7. Ν. Andriotis, *Lexikon*, λ. *κοιτάζω*.

γιαούρτι. Ἡ λ., πού εἶναι γνωστή καὶ στὰ τρία χωριά, εἶναι πολὺ πιθανὸν νὰ προέρχεται ἀπὸ τὸ μτγν. *καμέλλα* (= εἶδος ποτηρίου, ἢ κύλιξ)¹, πού ἔγινε *κουμέλλα* μὲ τροπὴ τοῦ α>ου, ἀπὸ ἐπίδραση τοῦ διπλανοῦ μ². Πιθανῶς ὁμοῦς ἡ λ. νὰ προέρχεται ἀπὸ τὸ οὐσ. *κουκ(κ)ούμα*³ + κατάλ. -έλλα>*κουκουμέλλα>*κουμέλλα*, μὲ ἀνομοιωτικὴ ἀποβολὴ τῆς συλλαβῆς *κου*⁴, πβ. *κουκούμα* + -άριον> *κουκουμάριον* > *κουμάρι*⁵.

λοῦρους ὁ ἔστι λέγεται στὴν Ἄδρ. ὁ ὀμφάλιος λῶρος. Πρόκειται γιὰ τὸ μτγν. *λῶρος*⁶, πού ἔγινε *λοῦρους*, πιθανῶς μὲ ἐπίδραση τοῦ οὐσ. *λοῦρι*.

σκοροδάριμ καὶ *σκοροδάλιμ* ἢ λέγεται στὴν Ἄδρ. Χωρ. καὶ Δοξ. ἢ «σκοροδαλιά». Ἡ λ. προέρχεται ἀπὸ τὸ ἀρχ. *σκοροδάλημ*⁷ πού ἀπαντᾷ καὶ στὴν Εὐβοία μὲ τὴ μορφή *σκοροδάμι* τό. Ἀναφέρουμε τοὺς δραμινοὺς τύπους, γιατί εἶναι πλησιέστεροι πρὸς τὸν ἀρχικὸ τύπο.

στομίδα ἢ καὶ ἡ λ. αὐτή, πού σώζεται στὸ Δοξ., δὲν παρουσιάζει καμιά δυσκολία, γιατί μᾶς σώζεται φωνητικὰ ἀναλλοίωτη (ἂν ἐξαίρεσουμε τίς ἀλλαγές πού ὀφείλονται σὲ μορφολογικοὺς λόγους καὶ στὴ συμμόρφωση τῆς λ. στὴ φωνητικὴ τῶν βόρειων ἰδιωμάτων) καὶ μὲ τὴν ἴδια σημασία πού εἶχε καὶ τὸ ἀρχ. *στομίς*⁸ (=χαλύβδιον ἐξάρτημα τοῦ χαλίνου τιθέμενον ἐντὸς τοῦ σώματος τῶν ἵππων, στόμιον).

συνάβον ρ. πρόκειται γιὰ ἀμφίβολο ἐνεστώτα, γιατί μόνο δυὸ πληροφοριοδότες τὸν βεβαίωσαν, ἐνῶ οἱ ἄλλοι ἀπάντησαν κατηγορηματικὰ ὅτι ὁ τύπος *συνάβον* δὲ χρησιμοποιεῖται. Ἀντίθετα χρησιμοποιοῦν συχνὰ τὸν ἀόρ. *σύναβα* καὶ κυρίως τὴ μετοχὴ *συναμμένους* (συνήθως στὸ θηλυκό). Τὸ ρ. σημαίνει «διεγείρομαι ἐρωτικά, ξανάβω» καὶ εἶναι φανερό ὅτι εἶναι σύνθετο ἀπὸ τὴν πρόθ. *σὸν* καὶ τὸ ρ. *ἄπτω*. Ἐὰν δεχτοῦμε, ὅπως κάνουν πολλοὶ λεξικογράφοι, ὅτι τὰ ρήματα *ἄπτω* (=ἀνάβω) καὶ *ἄπτω* (=προσαρμόζω) ἔχουν διαφορετικὴ ἐτυμολογικὴ προέλευση⁹, τότε ἔχουμε νὰ κάνουμε μὲ ἀμάρτυρο ἀρχ. ρ., σύνθετο ἀπὸ τὴν πρόθ. *σὸν* καὶ τὸ ρ. *ἄπτω* (=ἀνάβω), ἄσχε-

1. Liddell-Scott-Kωνσταντινίδη, δ.π., λ. *καμέλλα*.

2. Χ. Συμεωνίδη, Χεῖλωση στὴ Μεσαιωνικὴ καὶ Νέα Ἑλληνικὴ, «Βυζαντινά» 4(1972) 243.

3. Liddell-Scott-Kωνσταντινίδη, δ.π., λ. *κουκούμα*.

4. Ν. Φιλήντα, Γραμματικὴ, σ. 87-89

5. Ν. Ἀνδριώτη, Ἐτυμολογικὸ λεξικὸ τῆς κοινῆς νεοελληνικῆς, Θεσσαλονίκη 1967, λ. *κουμάρι*.

6. Liddell-Scott-Kωνσταντινίδη, δ.π., λ. *λῶρος*.

7. Ν. Andriotis, Lexikon, δ.π., λ. *σκοροδάλημ*.

8. Liddell-Scott-Kωνσταντινίδη, δ.π., λ. *στομίς*.

9. Ν. Ἀνδριώτη, Παράλληλοι σημασιολογικαὶ ἐξελιξεις εἰς τὴν Ἑλληνικὴν καὶ εἰς ἄλλας γλώσσας, Θεσσαλονίκη 1960, σ. 27.

το πρὸς τὸ κοινὸ *συνάπτω*, ποὺ ἔχει γιὰ δευτέρου συνθετικὸ τὸ ρ. *ἄπτω* (=προσαρμόζω). "Ἄν πάλι δεχτοῦμε ὅτι κάτω ἀπὸ τις δυὸ διαφορετικὲς σημασίες τοῦ *ἄπτω* κρύβεται τὸ ἴδιο ρ.¹, τότε ἔχουμε μιὰ ἄγνωστη ὡς τώρα σημασία τοῦ *συνάπτω* ποὺ πρέπει νὰ τὴ θεωρήσουμε ἀρχαία, ἔστω καὶ ἂν δὲ μαρτυρεῖται πουθενά.

τρουπάρ' τὸ λέγεται στὸ Δοξ. τὸ σημάδι (σωρὸς ἀπὸ πέτρες ἢ μιὰ μεγάλη πέτρα) ποὺ βάζουν γιὰ σύνορο στὰ χωράφια. Δὲ χωρᾶ καμιὰ ἀμφιβολία ὅτι πρόκειται γιὰ τὸ ὑποκοριστικὸ τοῦ ἀρχ. *τροπός*, γιὰ τὴ διάδοση τοῦ ὁποῖου στὰ νεοελληνικὰ ἰδιώματα τὸ «Lexikon der Archaismen» μᾶς πληροφορεῖ² «τροπὸς ὁ agr. gedrehter lederner Riemen mit dem die Ruder an der Ruderbank befestigt sind: Ep, τρόπος Eub (Konis, Kyme u.a.), Karpath, στρόπος Rhod; 1) dss (Karpath, Rhod), 2) Balken, die ein Weinfuß stützen (Eub), 3) Abflußrinne an der Ölpreße (Ep); vgl. τροπότηρ ὄ». Ἡ ἐξέλιξη ἀπὸ τὴ σημασία «δοκὸς» στὴ σημασία «σωρὸς ἀπὸ πέτρες ἢ μεγάλη πέτρα ποὺ μπαίνει γιὰ σύνορο στὰ χωράφια» δὲν παρουσιάζει καμιὰ δυσκολία, γιὰτι καὶ οἱ δοκοὶ καὶ οἱ σωροὶ ἀπὸ πέτρες χρησιμοποιοῦνται γιὰ ὀρθητικὰ σημάδια.

Ἑταιρεία Μακεδονικῶν Σπουδῶν

ΧΡΗΣΤΟΣ ΤΖΙΤΖΙΛΗΣ

SUMMARY

Christos Tzitzilis, Archaisms of the dialects of Drama.

The author stresses the conservative character of the vocabulary of modern Greek dialects of Macedonia. He treats some dialect words from the district of Drama, which words he believes to be of ancient origin. The words he deals with are the following: διασείζουμι, κοίτ', κουμέλλα, λοῦρους, σκουρδάριμ' καὶ σκουρδάλιμ', στουμίδα, συνάβου καὶ τρουπάρ'.

1. Ὁ.π.

2. N. Andriotis, Lexikon, ὁ.π., λ. *τροπός*.